

РЕШЕНИЕ

№ 6075

гр. София, 21.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 17.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **9253** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 44, ал. 6 и чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на М. Р. И., [дата на раждане], гражданин на Б., със съдебен адрес - С., [улица], ет. 3, чрез адв. П., срещу Заповед УРИ № 5392 ПАМ 2279 / 28. 09. 2022 г. на началник сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ - СДВР, за принудително настаняване на чужденец в специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) към Дирекция „Миграция“.

В жалбата се излагат съображения, че обжалваната заповед е незаконосъобразна- издадена при съществени нарушения на процесуалните правила, в противоречие с материалния закон и Европейското законодателство, несъответна на неговата цел и на принципа на съразмерност по чл.6 АПК. Твърди се, че налагането на подобна ПАМ е нецелесъобразно и против духа на закона и не е налице необходимост от привеждането на жалбоподателя в СДВНЧ- [населено място]. Прави се оплакване, че оспорената заповед не е мотивирана, административния орган не бил извършил съобразяване с релевантните факти, свързани с личното досие на жалбоподателя. Излагат се съображения, че М.И. е с установен адрес на пребиваване, извършва трудова дейност, свободно владее български език, не е включен в системата на социално подпомагане. Сочи се, че оспорената заповед не съдържа задължителните реквизити по чл.59, ал.2, т.1-8 АПК, тъй като не били посочени релевантните обстоятелства, съставляващи фактически основания за нейното издаване. Навежда се довод за допуснати процесуални нарушения на административнопроизводствените правила, конкретно на чл.36, ал.3 АПК и твърдение за необсъждане в оспорения

административен акт на подадено писмено възражение в производството по издаването му. Твърди се, че в случая не било изпълнено отрицателното условие по чл.15, ал.1 от Директива 2008/115/ЕО - да не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по- леки принудителни мерки. Прави се оплакване, че миграционните власти не били предприели реални действия, насочени към непосредствено изпълнение на наложената ПАМ по ЗЧРБ. Отправено е искане за отмяната на Заповед УРИ № 5392 ПАМ 2279/28.09. 2022 г. на началник сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ - СДВР, за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“, постановяването за освобождаване на жалбоподателя от СДВНЧ- [населено място], кв. Б. и присъждането на сторените разноси в съдебното производство.

Ответникът – началник сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ - СДВР, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

В докладна записка рег. № 5392р-2734/28.09.2022 г. до началника на отдел „Миграция“ - СДВР, е посочено, че на 28.08.2022 г. (вероятно става дума за техническа грешка в месеца и всъщност е 09.) при проверка от служители на отдел „Миграция“ – СДВР е установен чужд гражданин с приключило производство за предоставяне на закрила по Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), а именно: гражданинът на Б. - М. Р. И., [дата на раждане] , с ЛНЧ [ЕГН]. В нея се излага, че поради влязло в сила Решение за отказ от предоставяне на международна закрила, спрямо посоченото лице била издадена заповед рег. № УПР 5392 ПАМ-35/11.02.2020 г., като е наложена принудителна административна мярка по чл.41, т.4 ЗЧРБ „Връщане“, като е определен срок от 30 дни за доброволното ѝ изпълнение. С докладната записка е предложено издаването на заповед за настаняване на чужденеца в СДВНЧ, поради опасност да бъде осуетено или сериозно затруднено изпълнението на наложената мярка спрямо М.И. ПАМ по чл.41, т.4 от ЗЧРБ „Връщане“ със Заповед рег. № УРИ 5392 ПАМ-35/11.02.2020 г., както и наличието на данни, че чужденеца ще възпрепятства изпълнението и с цел организиране неговото връщане, до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация по изпълнение на наложената спрямо него ПАМ.

Със Заповед УРИ № 5392 ПАМ-2279/28.09.2022 г. на началник сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ – СДВР по отношение на М. Р. И., на основание чл. 44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ е наложена ПАМ принудително настаняване в СДВНЧ при дирекция „Миграция“ за срок до отпадане на пречките за изпълнение на наложената принудителна административна мярка, но за не повече от шест месеца.

Със Заповед УРИ № 5392-ПАМ 35/11.02.2020 г. на началник отдел „Миграция“ - СДВР, на основание чл.44,ал.1 и чл.41, т.4 от ЗЧРБ, за това, че по отношение на М. Р. И. е налице влязло в сила Решение № 1725 от 04.07.2018 г. за отказ за предоставяне на закрила по ЗУБ, е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страната на произход или страна на транзитно преминаване“. В посочената заповед на основание чл.39б, ал.1, вр. чл.39а, т.2 от ЗЧРБ е определен срок от 30 дни за доброволно напускане на страната.

С Решение № 1725/04.07.2018 г., издадено от председателят на Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет е отказано предоставянето на статут на

бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл.8 и чл.9 от ЗУБ на М. Р. И., поради липса на материалноправни основания. С решение № 13475 от 10.10.2019 г. по адм. дело № 15503/2018 г., Върховният административен съд, Трето отделение, е оставил в сила решение № 6339/02.11.2018 г. по адм.дело № 7689/2018 г. на Административен съд София- град, Първо отделение, 43 състав, с което е отхвърлена жалбата на М. Р. И. против Решение № 1725/04.07.2018 г. на Председателя на ДАБ, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен режим.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Заповедта за налагане на административна мярка „принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ при дирекция „Миграция“ е връчена на лицето на 28.09.2022 г., видно от положения подпис, а жалбата до съда е подадена на 06.10.2022 г., от което следва, че се оспорва в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, съобразно чл. 44, ал. 6, вр. ал. 1 от ЗЧРБ – началник сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ – СДВР, съобразно приложената (стр. 24) Заповед № 513з-9426 / 06. 12. 2018 г. на директора на СДВР, с която е оправомощен началника на сектора да издава такива заповеди и приложената (стр. 25) Заповед № 513з-8190 / 26. 09. 2022 г. на началник отдел „Миграция“ за заместване на държавен служител.

Заповедта е мотивирана с посочване както на фактическите, така и на правните основания за издаването ѝ, с оглед на което е спазено изискването на чл. 59, ал. 1 във вр. с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Като правни основания за издаване ѝ са посочени разпоредбите на чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, а от фактическа страна органът е приел, че по отношение на чужденеца е приложена ПАМ по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ и препращане на мотиви към предложение рег. № 5392р-2734/ 28.09.2022 г. г., както и наличието на опасност чужденецът да се укрие, с цел организиране на връщането и създаване на необходимата организация по изпълнение на наложената спрямо М.И. ПАМ. Оспорената заповед е издадена при спазване на административно-производствените правила. Неоснователни са релевираните в жалбата оплаквания за допуснатото нарушение по чл.59, ал.2, т.1-8 АПК.

Видно от представената докладна записка № УРИ 5392р-2734/28.09.2022 г. (стр. 16 от делото), на чужденеца е дадена възможност да даде обяснения по повод на задържането си, като на същия са му разяснени правата и е дадена възможност да се запознае с преписката. Недоказано е оплаквано в жалбата, че в оспорения административен акт не било обсъдено подадено писмено възражение от М. И., тъй като такова възражение не е депозирано и не е налично в представената административна преписка, а и в посочената докладна записка са обсъдени дадените обяснения и направени възражения по повод задържането от М.И.. Неоснователни са оплакванията в жалбата за допуснатото нарушение по чл.36, ал.3 АПК, Съдът намира, че административният орган е изпълнил задължението си, произтичащо от посочената правна норма, като извършил проверка и преценка на всички събрани доказателства в производството.

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, посочена като правно основание за издаване на процесната заповед, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена

принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки

Анализът на относимите норми сочи, че материално-правните предпоставки, които следва да са налице, за да се издаде заповед за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ, са заповед за приложена административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ и поне една от следните предпоставки, а именно лицето да възпрепятства изпълнението на заповедта или да е налице опасност същото да се укрие. Мярката по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, каквато безспорно е процесната, има за цел да обезпечи изпълнението на предходната мярка за отвеждане на лицето до границата на РБ. Именно с цел осигуряване на изпълнението на наложената принудителна административна мярка връщане до страната на произход е издадена оспорената заповед, поради което е несъстоятелно твърдението в жалбата, че миграционните власти не били предприели реални действия, насочени към непосредствено изпълнение на наложената ПАМ по ЗЧРБ.

В случая, не се спори между страните, че по отношение на жалбоподателят е издадена заповед за принудително връщане до страна на произход. Административният орган е посочил необходимостта от настаняването в СДВНЧ, като е мотивирал акта си (съобразно препращащите мотиви в предложението) от фактическа страна с това, че чужденецът бил в неизвестност и не е установен на адреса, на който е регистриран, е без документи за самоличност, не разполага със средства издръжка, както и че е налице опасност лицето да се укрие.

Съдът намира така изложените доводи за правилни и законосъобразни.

В случая М. И. не представя данни, че притежава средства за издръжка, не е декларирал адрес, на който ще пребивава и не представя документ за самоличност, което се явява пречка за изпълнението на наложената ПАМ – връщане до страната на произход. При тези обстоятелства съдът намира, че правилно административният орган е направил обосновано предположение, че лицето може да се отклони от изпълнение на наложената му ПАМ.

Същевременно по делото е установено, че жалбоподателят е с отказан статут на бежанец, поради което и в съответствие със законовите норми е издадена заповедта връщане в страната на произход, а вследствие на нея и за настаняването му в СДВНЧ.

От друга страна, не се представиха убедителни доказателства в подкрепа на заявеното от жалбоподателя за уведомяване на дирекция „Миграция“ за актуален адрес, трудова заетост и сключена медицинска застраховка. От докладната записка (л.16 от делото), се установява, че заповедта, с която е наложена ПАМ „Връщане“ по отношение на М.И. не е връчена на адресата й поради факта, че чужденецът е бил в неизвестност и не е установен на адреса на който е регистриран в [населено място], [улица], като за започването на процедурата за издаването на ПАМ по ЗЧРБ, както и за издаването на заповедта, лицето е уведомено чрез интернет страницата на СДВР, видно от съобщенията на л.20 и сл. от делото. В случая жалбоподателят твърди, че пребива на адрес в [населено място], [жк], [жилищен адрес]09, по силата на сключен договор за наем приятелят му М. Х. и А. И. А.. За соченият като актуален адрес, обаче не е извършено уведомяване на дирекция „Миграция“. Макар и Съдът да кредитира

свидетелските показания на свидетеля А. А., че в отдаваният под наем от него апартамент, жалбоподателят живее повече от година, този адрес не е заявен от М.И., за да се извърши проверка. Той разполага с възможност да иска изменение обезпечителната мярка, като именно тогава ще бъде извършена проверка на актуален заявен адрес.

От представеният трудов договор от 10.06.2022 г. (л.81 от делото) се установява ангажираност на М.И. по трудово правоотношение с работодател „Съни клифс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], но съобразно уговореното в 1. Работникът (готвач) следва да изпълнява трудовите си задължения в къмпинг „Градина“, [населено място], обл. Б.. Твърдението за обитаване на адрес в [населено място] е в противоречие и поставя в невъзможност за изпълнение на трудовите задължения по представения договор от 10.06.2022 г., с място на престирание на труд в къмпинг „Градина“, [населено място], обл. Б., ето защо Съдът намира възраженията за наличен актуален адрес и трудова заетост за неоснователни. На следващо място Съдът намира за недоказана тезата за налична медицинска застраховка в полза на М.И., тъй като представената по делото е с дата на издаване 14.10.2022 г. и период на валидност, започващ от посочената дата.

Настоящият състав намира, че горните мотиви обективират основанието, което административният орган е приел за налично. Задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва обезпечителната мярка е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложена му ПАМ. Данните сочат за обосновано предположение, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Чужденецът е влязъл незаконно на територията на Република България (видно от заповедта за връщане в страната на произход), и освен това пребивава в България след отказа на ДАБ за предоставяне на международна закрила, което прави престоя му незаконен.

Според дефинитивната норма на § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3“, е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. По правната си природа принудителното настаняване в СДВНЧ следва да се квалифицира като мярка по обезпечаване на изпълнението на принудителното отвеждане до границата на Р България. С оглед характера и предназначението ѝ, същата следва да се прилага само тогава, когато не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки и са налице конкретни данни за реална опасност лицето да осуети изпълнението на ПАМ. Задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва обезпечителната мярка е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложената му ПАМ. В случая посочените критерии, обуславящи настаняване в СДВНЧ, са налице. Изпълнени са изискванията на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ за постановяване на оспорения административен акт, а именно - наложена на чужденеца ПАМ по чл. 39а, т. 2 от същия закон и съществуваща реална опасност от укриването му. Законнообразно са упражнени правомощията на административния орган при преценката му за

необходимостта от принудителното настаняване на чуждия гражданин в СДВНЧ за постигането на легитимна цел - организиране на принудителното извеждане от Р. България. Ненапускането на страната след разрешения срок, непредставянето на адрес от страна на жалбоподателя, на който може да се намери, липсата на близки в страната както и обстоятелството, че чужденецът незаконно преминава през границата на страната, мотивират извод за основателно предположени, че М. И. може да се укрие, респ. за възпрепятстване на организацията и подготовката на извеждането му от страната или за затрудняване или осуетяване изпълнението на ПАМ, както и че лицето е склонно многократно да нарушава разпоредбите на българското законодателство.

Настоящият състав не споделя становището в жалбата относно твърдението, че за чужденеца не съществува разумна възможност да бъде върнат в страната си по произход. Съгласно разпоредбата на чл. 15 (4) от Директива 2008/115, същата изисква принудителното настаняване да бъде прекратено, когато не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения или когато вече не съществуват условията на задържане по алинея 1. В съответствие с тези разпоредби на правото на Съюза чл. 44, ал. 8, изр. посл. ЗЧРБ изрично постановява, че настаняването се прекратява, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане.

Разгледаната правна уредба сочи, че законосъобразността на постановена по реда на чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ заповед за принудителното настаняване е необходимо да е доказано че, по отношение чужденеца не е възможно прилагането на друга, по-лека принудителна мярка; че не е отпаднала опасността от укриване или избягване/възпрепятстване на подготовката на връщането или на процеса по извеждане; че все още съществува разумна възможност за извеждане, и че независимо от положените разумни усилия от компетентните власти, е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго поради липса на съдействие или забавяне при получаване на необходимата документация (решение от 5 юни 2014, М., ЕУ: С: 2014: 1320, С-146/14 PPU, точка 69).

Жалбоподателят макар и да твърди, че може да се приложи по-лека мярка, не сочи доказателства, че би могла да се приложи такава – липсват данни да разполага със средства за издръжка, със социална подкрепа, с място за живеене на територията на страната, като доводите за наличен адрес са изложени едва пред съда и административния орган не е имал възможност за проверка на заявен адрес, както и с документи за самоличност.

Съдът приема, че са неоснователни и оплакванията в жалбата, че заповедта е издадена и в нарушение на принципа за съразмерност по чл.6, ал.2 от АПК, според посочената норма, административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по- голяма степен от най- необходимото за целта, за която се издава, което изискване в случая не спазено. Както бе посочено по- горе, законосъобразно са упражнени правомощията на административния орган при преценката му за необходимостта от принудителното настаняване на чуждия гражданин в СДВНЧ за постигането на легитимна цел-организиране на принудителното извеждане.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на

процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, ответникът има право на разноски, но предвид липсата на заявено искане, то те не следва да се присъждат. Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Р. И., [дата на раждане] , гражданин на Б., срещу Заповед УРИ № 5392 ПАМ 2279/28.09.2022 г. на началник сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ - СДВР, за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: